

V svojih slikah in objektih sem se v začetni fazi ukvarjal s kubističnimi načini likovnega ustvarjanja. Sledilo je obdobje, ko sem se približal pop artistskim rešitvam. Vendar je konec 19. stoletja in celotno 20. stoletje tisto, ki je z umetniškimi praksami name izredno vplivalo (glej izbor del avtorjev v teoretičnem delu). Lahko bi govorili o vplivanju številnih avtorjev in tehnik, ki jih končno sintetiziram v svojo likovno govorico. Če govorimo o moji tehniki danes, bi jo označil za izrazito »graditeljsko«. V zadnjem času se posvečam predvsem značaju strukture; je izraz neposredne, vizionarske, informelovske akcije.

Pri svojem delu uporabljam različne tehnike od gvaša, pastela, akrila, kolaža, asemblaža, frotža, risbe z ogljem kakor tudi kombinacije med njimi. Tako klasično rabo čopiča suvereno nadomeščam s kladivom in vrtalnim strojem. Materiali že sami po sebi vsebujejo likovno naravo, taktilno in optično izpovednost, to pa nadgradim v avtorsko izpoved. Spoštujem in ohranjam patino starega lesa in papirja, svetleči sij hladne kovine z zakovicami, posvetil sem se tudi fenomenu plastičnih mas. Razvijam svoje recepture mešanja (ne)slikarskih materialov. Raziskujem fizično otipljivost, zrnatost, grobost. Kolažirano sestavljanje različnih materialov mi omogoča drzne efekte. Moja dela učinkujejo banalno in žlahtno, geometrično in organsko, hoteno dekorativno in celo kičasto.

Osmišljanje likovnega dela vodim skozi miselno in čutno v duhovno učinkovanje. Sliko razumem kot živ likovni organizem. V posameznih elementih znotraj likovnega telesa skrbno uvajam zakonitosti in razlikovanja (mikrostruktura), z velikimi preskoki v velikosti gradim razpoloženski razpon (makrostruktura). Celota je sestavljena iz medsebojno povezanih odvisnih elementov. Pomembno je število enot, gostote in transparentnosti tekstur, pastoznost in bogastvo odslikav, harmonične in kontrastne barvitosti.

Poslužujem se treh osnovnih pralikov kroga, kvadrata in enakostraničnega trikotnika kot simbola troedinosti. Med seboj jih poljubno kombiniram.

Oblike številčk so tiste, s katerimi pripovedujem svojo zgodbo. So nakopičene do nerazpoznavnosti (kaos), drugič izčiščene (red). Numerične rešitve ne razkrivajo delovanje sistema, vendar pa nas prisilijo, da o njem razmišljamo.

Moja izpoved govori tudi o naši sodobni družbi potrošništva, izkrivljenosti človeka in njegovem delovanju stran od narave. Odpisan potrošni material iz podstrešja (osebni spomini) in smetišča (spomin družbe) so v likovnem delu sestavljeni v nove, večne dimenzije. Osmišljam preteklo in sodobno. Tudi v delih, kjer zavzamem moralizirajočo držo, sem naklonjen človečanstvu.

Moje ustvarjanje bi lahko označil za nadaljevanje tradicionalnih slikarskih praks. Sam se za neko določeno stilno usmeritev ne odločam. Nadaljujem modernistično in postmodernistično izkušnjo. Ustvarjam dela, ki so izvedbeno ali duhovno blizu kvalitetam obdobja, ki ga izberem. Tako bi se lahko označil za eklektika in značilno gostobesednega. A vodilna misel v mojih delih so števila, moje muze, ki pa so podrejena gradnji likovnega dela, vedno vpeta v kompozicijo ali barvitost ali narativnost.

Pri ustvarjanju torej preizprašujem preteklost. Ko jo spoznavam se osebno in ustvarjalno razvijam. In prav tema števila je tista, ki jo prepoznavam kot možno in resnično. Govorijo o svetu in o meni. Želim biti drzen, hkrati pa vedno mislim na gledalce. Sem v delih dovolj izviren, da odgovarjam na vprašanja, kaj mi je hotel povedati in ali mi je povedal?

Brane Širca